

21781 Cop. 26-606 Or

ISIDORI LASAUCA,

ET COLLANTES

ORATIO

HABITA IN THEATRO

SCHOLAR. SOC. JESU

CAESARAUG.

PRO LUDICRA PRAEMIORUM

DONATIONE.

Die 17. Junii

Anni 1763.

CAESAR-AUGUSTAE:

In Typographia FRANCISCI MORENO.

DABITUR SCENAE TRAGOEDIA

BRUTUS DICTA,

CUIUS EST

ARGUMENTUM.

Nulla perduellibus venia. Iuratae semel fidei qui desit, vel Patre Iudice nunquam non perit supremo supplicio. Id L. Iunius Brutus primus Consul à Romanis creatus exemplo docuit, cum filios suos, quod cum Aquiliis, & Vitelliis coniuraverunt contra Rempublicam, virgis caesos securi percussit, & Tragicae Actioni isti ex Carolo Porée excerptae, argumentum dedit.

PERSONAE.

Brutus Rom. Consul.

P. Valerius Consul alter.

Tiberius Bruti filius natu maior.

Titus Bruti filius natu minor.

M. Valerius Publii filius.

Sulpicius Praefectus cohortis.

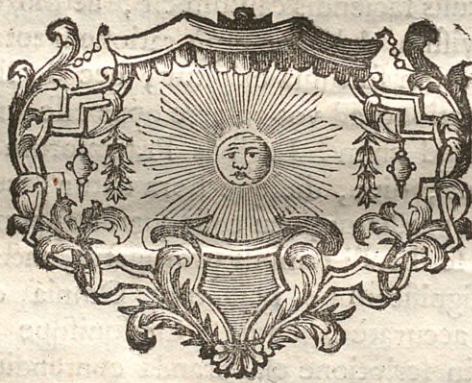
ORATOR LECTORI.

Quod solemne fuit his Scholis , quae in Caesaraugustano Collegio Societati Jesu iamdiu commissae fuerunt, statis nimirum temporibus, industriae suae, ac laboris publicum facere periculum , id omnium maximè probari , & eorum qui iuventutem erudiunt dignitatem commendare visum est. Hoc sequuti consilium maiores nostri amplissimos gloriae fructus ceperunt , post verò cum de studiorum ratione promulganda ageretur de huiusmodi periculis faciendis cautum est , ac diligentissimè provisum. Ad hanc ergò rationem tota ludorum istorum formula exigitur , nec de illa longiore oratione ad vos referre opus esse crediderim. Quid enim? Legibus Praemiorum sanctè paruimus , dies , dieique hora datur , custodes ne quis egrediatur , neu colloquatur apponuntur, volenti scribendi tempus prorogatur, dictata occulta significatione notantur. Omnia ordine, omnia accuratè aguntur , unusquisque nervos omnes in scriptione elaboranda contendit , nec credam de suis exercitationibus Persii illud rectè dici posse Sat. I. :

Nec pluteum caedit , nec demorsos sapit ungues.

Sed en tibi oratiunculam , quam de donationis Praemiorum utilitate meo utens iudicio, meo

4
que stylo adornavi. Quod si alicui severioris cri-
trices minus fuerit persuasum, licet experiatur,
quid meum possit ingenium. Quin & scriptionis
genus ipsum se esse testatur meum, continuo
enim manum ego de tabula, si Magister acce-
sisset, atque uberrimam tunc, & illustrem ora-
tionem videres.

ORA-

ORATIO.

I quis vestrum Viri Clarissimi pristinam huius loci formam, ac veterem consuetudinem requirens miretur novam; is modò consilii nostri causas didicerit, mirari profectò desinet, totamque agendi rationem comprobabit. Sic enim ab iis accepimus, qui suum de erudienda iuventute iudicium litteris testatum reliquerunt, nulla re magis Adolescentium animos, quàm aemulatione, & laude commoveri, atque inflammari solere. Quod quum praeteriti temporis, & nostri, viri doctissimi, mirum in modum commendaverint, id inde Scholarum nostrarum disciplina repetens in tenerae aetatis animis informandis sanctum habuit, haberique mandavit. Hoc saepè alibi Certaminibus, atque omni Exercitationum genere effectum est, eoque spectant hi Litterarii Ludi, quibus ex hac omnium ordinum celebritate, ac frequentia, quantam vix me unquam vidisse memini, plurimum accessit decoris, atque ornamenti. Ego verò, quàm sit utilis, ac propemodum necessaria studiosis optimarum artium styli exercitatio, cum Praemiorum Donatione coniuncta dicere aggredior, Clarissimi Vi-

6

ri, non quòd vobis huiusmodi utilitas, aequè, ac mihi probata non sit, sed ut nostri animi ad laudis, & contentionis studia acrioribus stimulis excitentur. Vos, quibus hi ad Eloquentiam conatus pro vestra humanitate, atque amore litterarum gratissimi semper fuerunt, vos, inquam, ex quorum iudicio sapientissimo, ita me Dii adiuvent, & acerrimo laborum nostrorum fructum amplissimum expectamus, dicenti mihi aequos animos, atque aures attentas adhibete. Iam verò nemo unquam dubitaverit, nisi qui in summa rerum omnium ignoracione versetur, ex Adolescentibus studiosis, ut quisque est optimus, sic eum duci laude, & gloria commoveri. Ipsius Adolescentis vultus, seu abiectus, ac demissus, sive elatus, & exultans minimè obscuris significationibus, vel me tacente demonstrat, quàm nolit pari cedere, quàm gaudeat vincere superiorem. Observat diligenter eorum studiorum socios, & comites, ad ipsorum in litteris conatus, & successus sedulò advertit animum, inde reputans quantum eniti debeat, quid sibi consilii capiat, ne se posthabito alii videantur fuisse praestantiores. Pudet interdum sui Adolescentes egregiae indolis, superioris temporis suam ipsi cessationem tacitis sententiis damnant, nullumque sibi in reliquum tempus laborem recusandum constituunt, quo victoriae optatam gloriam adsequantur.

Mi-

7

Mirum est, Clarissimi Viri, quanto animi impetu concitatus, qua vi naturae, atque ingenii elatus ad victoriam unusquisque contendat, quàm acres in hoc stadio sentiat stimulos, ut mentes hac alacritate plurimis annis oscitantia, atque inertia consumpris liceat anteferre. Quænam verò illae sunt exercitationes, quibus ad palmam tantopere contenditis? Fatemur enim verò, ac prae nobis ferimus, non hic sponderi, aut reconditam maximarum rerum notitiam, aut Historiae cognitionem admirabilem, aut Scriptorum plurimorum multiplicem, variamque lectionem, haec, ut nemo magis, probamus nosque in eis abdi, cum ita res feret, illisque, immorari animum induximus. Nunc quam excolimus eloquentia, aliam videtur rationem postulare. Etsi enim ex omni Historia, & eruditione oratio crescat, scriptio tamen prius orationis aliqua forma, dicendique facultas debet comparari. Caput enim est multa, & diligenter scribere; styli verò exercitatio maximam ponderis, ac laboris vim (a) secum affert, ut pueri ancipiti contentione distracti omnia simul ex instituto agere,

(a) Caput autem est, quod (ut verè dicam) minime facimus, est enim magni laboris, quem plerique fugimus, quàm plurimum scribere. Cic. de Orat. lib. 1.

8
agere, & complecti posse videantur. Quare id nos egimus, ut post idoneam praeceptorum cognitionem, usu deinde, qui facile omnium Magistrorum praecepta superaret in optimo quoque scriptore evolvendo, atque imitando (b) versaremur. Si autem hac assiduitate, & constantia dicendi facultatem aliquam adepti fuerimus, tunc verò maximum nos operae pretium fecisse iudicabimus, tunc ista Praemiorum donatio omnium nostrum utilitati, ac litterarum bono suscepta, non modo optato fructu non careret, sed etiam gloriam nobis pareret singularem. Videtis huiusmodi exercitatio quàm uberem ferat eloquentiae fructum, sed nisi optimarum artium studia iacere velitis, necessaria existimabitis haec virtutis incitamenta, quibus Adolescentes de ingenii gloria dimicantes tantopere adiuvantur; etsi enim eloquentia prae caeteris artibus iucunda semper omnibus visa sit, ac per se ipsam omnia vitae tempora, omnes aetates mirificè oblectet, tamen laude maximè permovetur. Quod cum per se notum, ac perspicuum est, tum etiam exemplis potest declarari. Vos ipsos hac de re consulo,
cla-

(b) *Ac diu non nisi optimus quisque, & qui credentem sibi minimè fallat legendus est, sed diligenter, ac penè ad scribendi sollicitudinem. Quint. lib. 10. cap. 1.*

9
clarissimi Viri, an existimatis Ciceronem, quantus ille est, summum nimirum suae aetatis, atque omnium temporum Oratorem nos fuisse habituros, nisi Q. Hortensium dicendi laude florentem superare contenderet, nisi eum dies, noctesque Demosthenis nomen ad gloriam exacerret? Memini Sapientissimum Virum, contentionem in Eloquentiae studio cum bello comparare, quod multò plures quam otium, ac praestantiores Duces ferre consuevit: sic in Eloquentiae pulvere, atque acie eo acrior quisque fiet, quò saepius in arenam descendas, quò maiori vi, atque opibus utrinque (c) decertetur. Quare, optimi Adolescentes, hunc conatum, ardorem istum, qui ex oculis emicat, quique vestram testatur alacritatem, conservate; facite, in mentem veniat maiorum vestrorum gloria, atque ut Themistoclem illum Miltiadis trophaea obiecta animo sollicitum, & insomnem agebant (d) sic vos assiduè de domestica gloria cogitantes vix conquiescite, quam de vobis hi amplissimi viri expectationem habent, strenuè vincite, nec cura, & cogitatio vestra à litteris unquam discedat, aut aberret. Vestrum est hoc, Adolescentes,

(c) Quint., seu mavis Corn. Tac. de caus. corrupt. eloq.

(d) M. T. Cic. Tusc. Quaest. IV.

IO
tes, vestri ingenii, atque aetatis, videte, ne hic
vester ad optimarum artium cognitionem impe-
tus retardeatur, neve aliquid admittatis, quò mi-
nus maiorum vestrorum gloriam retinere, ac si
fieri posset, amplificare contendatis,

D I X I,

VICTORES

RENUNCIATI SUNT PRO FREQUENTIS-
sima corona, qui praemia reciperent. Solutae
orationis praemia hi sunt adsequuti

Rhetores:

Praemium primum D. Isidorus Lafauca.
Praemium secundum D. Thomas Lezaun.
Praemium tertium D. Andreas Lafauca.
Praemium quartum D. Raimundus Roio.
Proximus his accessit praemio dignus Iosephus
Andrès.

PRAEMIA VERO CARMINIS TULERUNT
quos subiicio Rhetores

Praemium primum D. Isidorus Lafauca.
Praemium secundum D. Thomas Lezaun.
Praemium tertium D. Andreas Lafauca.
Praemium quartum Iosephus Andrès.

IN TERTIA GRAMMATICORUM CLASSE
meritus, & consequutus est

Praemium primum D. Antonius Guzmàn.
Praemium secundum Iochimus Fèbas.

Prae-

Praemium tertium D. Aloisius Villava, & Aibàr.
Proximus his praemio dignus fuit Vincentius
Molina.

IN SECUNDA GRAMMATICORUM CLAS-
se tulerunt merito suo praemia

Praemium primum D. Ignatius Assensio.
Praemium secundum D. Hilarius Benages.
Praemium tertium Leo Xea.
Proximus his accessit praemio dignus Emmanuel
Iglesias.

IN INFIMA GRAMMATICORUM CLASSE
consequutus est

Praemium primum Laurentius Zuanel.
Praemium secundum Thaddaeus Ferrando.
Praemium tertium Bruno Mallada.
Quibus proximè accessit praemio dignus Lau-
rentius Ibañez.

